

tu netřeba rozhodovati, zda žalobci skutečně podle nich náhrada přísluší, neboť přísluší-li, nenáleží nárok ten vůbec na pořad práva, nýbrž rozhoduje o něm dle Šu 33 správní komise tam zmíněná a nenastává tedy příslušnost dle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb., nýbrž dle Šu 2 čís. 6 zák. z téhož dne čís. 3 sb., a nemůže tedy tento právní důvod zde uplatňován býti.

Čís. 4190.

Vnucený správce nemovitosti, o níž bylo po té zavedeno dražební řízení, jest oprávněn dáti výpověď z nemovitosti až do pravoplatného zastavení dražebního řízení nebo předání nemovitosti vydražiteli. Vypovídání může ovšem proti výpovědi namítnouti vše, co by mohl namítnouti proti pronajímateli.

Vydražitel sám není k výpovědi oprávněn, dokud nebylo jeho vlastnické právo vloženo do pozemkové knihy.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, Rv I 1325/24.)

Žalovaná firma měla najaty místnost. v nástavbě domu č. p. 8, k níž bylo uděleno stavební povolení po 27. lednu 1917. Na dům čp. 8 byla zavedena vnucená správa a vnucený správce Dr. Gustav B. zůstal jím i po té, když v dražebním řízení byl dům prodán firmě G. Proti výpovědi, dané žalované Drem Gustavem B-em, vznesla žalovaná námitky, k nimž procesní soud první stolice výpověď zrušil, odvolací soud ponechal výpověď v platnosti. Důvody: Soud odvolací sdílí názor prvního soudu, že firma G. jako vydražitelka domu, i když splnila všechny dražební podmínky, nebyla by aktivně legitimována k výpovědi do té doby, než její právo vlastnické bude intabulováno, neboť ze srovnání §§ 1120, 1121, 431 obč. zák. a Šu 156 druhý odstavec ex. ř. plyne zřejmě, že vydražitel nabývá tohoto oprávnění nikoliv dnem příklepu, nýbrž teprve knihovním zápisem práva vlastnického, kterýžto zápis dosud — jak nesporno — se nesl. Ale v tomto případě výpověď nedává vydražitel, nýbrž Dr. Gustav B. jako vnucený správce domu a vnucený správce dle ustanovení Šu 111 ex. ř. jest nadevší pochybnost oprávněn k výpovědi nájemní smlouvy a jest věcí vypovídáné strany, by v námitkách a ve sporu dokázala, že a z jakých důvodů jest výpověď nepřipustna. Pouhé tvrzení žalované strany, že nájemní smlouva, byvši uzavřena s knihovní vlastníci domu na dobu do 31. ledna 1932, nepozbyla dosud platnosti a nemůže vydražitelem býti zrušena, jest bez významu, když se nikde nenamítalo a nedokazovalo, že a proč nemůže ani vnucený správce smlouvu výpovědí zrušiti. Vnucený správce Dr. B., jehož funkce dosud trvá, po názoru odvolacího soudu byl aktivně legitimován k výpovědi, této legitimace nepozbyl tím, že dům byl příklepnut vydražitelce firmě G., neboť dle Šu 161 ex. ř. dnem příklepu vnucená správa nezanikla, nýbrž přešla ve správu ve prospěch vydražitelův, který ostatně souhlas k výpovědi vnucenému správci výslovně dal, a není proto správným náhled prvního soudu o nedostatku

aktivní legitimace vnuceného správce k výpovědi. Poněvadž jde o místnosti v nástavbě, k níž dáno stavební povolení po 27. lednu 1917, nemůže se vypovídaná strana dovolávat zákona o ochraně nájemníků.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Pokud jde o právní posouzení věci, přiznal odvolací soud vnucenému správci, jehož vnucená správa přiklepem přešla v prozatímní správu ve prospěch vydražitele (§ 161 ex. ř.), legitimaci k výpovědi nájemní smlouvy, ujednané nájemníkem před zavedením vnucené správy s vlastníci nemovitosti a soud dovolací shledává tento názor správným. Podle souhlasného přednesu stran nebyla vnucená správa dosud zrušena, funkce vnuceného správce trvá tudíž dále a je samostatná, nezávislá na zájmech jednotlivých věřitelů, povinného ba ani vydražitele, konaná pod dozorem soudu s povinností podávati tomuto účty (§§ 103, 109 a násl. ex. ř.). Výpověď z nájmu, kterou dává vnucený správce podle ustanovení Šu 111 ex. ř. nikoliv jménem povinného, nýbrž z vlastního oprávnění jako soudně ustanovený orgán, není mu znemožněna přiklepem, neboť na oprávnění jeho jako samostatného soudního orgánu nezměnil ničeho ani § 159 ex. ř. Podle čí. 3 tohoto Šu končí se jeho pravomoc teprve právoplatným zastavením dražebního řízení nebo předáním nemovitosti vydražiteli (§ 156, odstavec druhý ex. ř.). Jako úřední orgán není tudíž za svou činnost zodpověden tomu kterému vymáhajícímu věřiteli ani vydražiteli, nýbrž jedině exekučnímu soudu (§ 115 a násl. ex. ř.). Podřídil-li se prozatímní správce, rozhodnuvši se pro výpověď toho kterého nájemníka, při tom rozkazu neb přání vydražitele, dosud knihovně nezapsaného, činí tak na vlastní vrub, nejedná však pouze jako zástupce vydražitelův. Právo výpovědi vnuceného správce není proto omezeno podmínkou Šu 1120 pokud se týče Šu 1121 obč. zák., totiž předáním nemovitosti vydražiteli a knihovním zápisem jeho práva vlastnického (§ 431 obč. zák.). Za tohoto právního stavu věci nezáleží na tom, zda dává vnucený (prozatímní) správce výpověď z důvodu bývalé vlastnice domu či z důvodu Šu 237 ex. ř. a Šu 1120 a 1121 obč. zák. Vydražitel sám není k výpovědi oprávněn, dokud není jeho vlastnické právo vloženo do pozemkové knihy (§§ 1120, 1121 a 431 obč. zák., § 156 odstavec druhý ex. ř.). V důsledku toho právem přiznává odvolací soud právo výpovědi pouze vnucenému správci, proti němuž ovšem má žalovaná strana jako vypovídaná všechny námitky, jež by měla podle nájemní smlouvy proti pronajímatelce, jejíž nemovitost jest předmětem vnucené správy. Neboť dle Šu 111 ex. ř. může sice vnucený správce dáti výpověď z trvajících smluv nájemních a pachtovních za podmínek jinak pro to rozhodujících, ale na existenci a obsahu těchto smluv nemá zavedení vnucené správy žádného vlivu. Odvolací soud poukazuje dále správně na to, že bylo věcí vypovídané strany, by v námitkách a ve sporu dokazovala, že a z jakých důvodů je výpověď nepřípustná. Žalovaná namítala v řízení před soudem své stolice proti

výpovědi, že smlouva s bývalou vlastníci byla ujednána dne 24. srpna 1921 na dobu do 31. ledna 1932, nepozbyla tedy dosud platnosti a nemůže novým nabyvatelem, dokud jeho vlastnické právo není nesporným, býti zrušena. Tvrdila tedy okolnosti, jež by, předpokládajíc jejich pravdivost, mohly přivoditi bezúčinnost výpovědi. O tomto skutkovém tvrzení žalované strany, na němž zakládá své námitky proti výpovědi, nebylo v nižších stolicích vůbec jednáno a nebylo proto lze ihned ve věci samé rozhodnouti (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 4191.

O tom, zda jest odložiti soudní exekuci, povolenou na základě rozhodnutí nebo platebních příkazů nebo výkazů o nedoplatecích správních úřadů, jest rozhodovati soudům.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, R II 319 24.)

Soud první stolice povolil k dlužníkovi návrhu odklad exekuce ku vydobytí zadrželých premií dle Šu 38 cís. nařízení ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. Rekursní soud odmítl návrh dlužníkův. **Důvody:** Při povolení soudní exekuce na základě správních nálezů (čl. III. uv. zák. k ex. ř.; dvorní dekrety ze dne 18. září 1786, sbírka čís. 577 písm. c); 25. září 1805, čís. 752 sb. z. s.; 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s.) nemají soudy práva, přezkoumati věcně exekuční titul. Pouhé požádání úřadu správního stačí beze všech dokladů a formálností. Dle Šu 35 ex. ř. mají o námitkách proti nárokům, jež opírají se o správní nález, rozhodnouti správní úřady. Z těchto předpisů jest jasno, že veškerý vliv na zavedení, odklad a zastavení exekuce je tu vyhrazen správním úřadům. Nesmí proto exekuční soud na návrh dlužníkův odložiti exekuci správnímu úřadu povolenou. Soud musí tu pouze splniti direktivy správních úřadů (§ 38 zák. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák.; dvorní dekret ze dne 10. února 1832, čís. 2548 sb. z. s.; 26. února 1789, čís. 977 sb. z. s.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc s poukazem, by nehledě k uplatněnému odmítacímu důvodu znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru rekursního soudu, že nepřisluší soudům rozhodovati o návrzích na odklad exekuce, byla-li tato povolena na základě rozhodnutí nebo platebních příkazů, nebo výkazů o nedoplatecích správních úřadů. Dle druhého odstavce čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. dlužno použiti na povolení a provedení takové exekuce ustanovení exekučního řádu, tedy také ustanovení Šu 42 a násl. ex. ř. o odkladu exekuce. O návrzích na jeho povolení rozhodují tedy soudy, nikoliv správní úřady, jež vydaly rozhodnutí neb usnesení, která jsou exekučními tituly ve smyslu Šu 1